ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. mája 2005 *

Vo veci C-301/02 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 49 Štatútu Súdneho dvora ES, podané 26. augusta 2002,

Carmine Salvatore Tralli, v zastúpení: N. Pflüger, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európska centrálna banka, v zastúpení: V. Saintot a M. Benisch, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Wägenbaur, Rechtsanwalt, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), S. von Bahr a K. Schiemann,

generálny advokát: P. Léger,
tajomník: M.-F. Contet, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. júna 2004,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. februára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Pán Tralli sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa z 27. júna 2002, Tralli/ECB (T-373/00, T-27/01, T-56/01 a T-69/01, Zb. VS s. I-A-97 a II-453, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým boli zamietnuté jeho žaloby smerujúce k vyhláseniu neplatnosti určitého počtu aktov Európskej centrálnej banky (ECB).

Právny rámec

2 Protokol o Štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a ECB, ktorý tvorí prílohu k Zmluve ES (ďalej len „štatúty ESCB"), obsahuje okrem iného tieto ustanovenia:

„Článok 12

...

12.3. Rada guvernérov ECB prijme rokovací poriadok, ktorý určí vnútornú organizáciu ECB a jej orgánov s rozhodovacími právomocami.

...

Článok 36

Zamestnanci

36.1. Rada guvernérov ECB na návrh Výkonnej rady stanoví podmienky zamestnávania zamestnancov ECB.

..."

3 Na základe článku 36.1 štatútov ESCB prijala Rada guvernérov 31. marca 1999 zmenu a doplnenie rozhodnutia z 9. júna 1998 o podmienkach zamestnávania zamestnancov Európskej centrálnej banky (Ú. v. ES L 125, s. 32, ďalej len „podmienky zamestnávania"). Tieto podmienky v znení uplatniteľnom na sporné skutočnosti okrem iného stanovujú:

„9. a) Zamestnanecké vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami sú upravené pracovnými zmluvami uzavretými v súlade s týmito podmienkami zamestnávania. Podmienky zamestnávania sú upravené v predpisoch uplatniteľných na zamestnancov prijatých Výkonnou radou.

...

10. a) Pracovné zmluvy medzi ECB a jej zamestnancami majú formu menovacieho dekrétu, ktorý je podpísaný zamestnancom...

b) V menovacom dekréte môže byť stanovená skúšobná doba v súlade s ustanoveniami predpisov uplatniteľných na zamestnancov. Skúšobná doba nemôže v žiadnom prípade presiahnuť 12 mesiacov.

11. a) ECB môže vypovedať zmluvy uzavreté so svojimi zamestnancami na základe odôvodneného rozhodnutia Výkonnej rady vydaného v konaní upravenom v predpisoch uplatniteľných na zamestnancov, a to z nasledujúcich dôvodov:

i) v prípade pretrvávajúcich odborných nedostatkov...

...

41. Zamestnanci môžu použiť konanie upravené v predpisoch uplatniteľných na zamestnancov a predložiť administratívnym orgánom svoje pripomienky a žiadosti o predsporové preskúmania, ktoré tieto orgány preskúmajú so zreteľom na zlučiteľnosť individuálnych aktov s politikou zamestnávania a s podmienkami zamestnávania ECB. Zamestnanci, ktorí neboli spokojní s vykonaním administratívnej predsporovej kontroly, môžu podať sťažnosť upravenú v predpisoch uplatniteľných na zamestnancov.

Vyššie uvedené konania sa nepoužijú, ak sa spochybňuje:

...

iii) rozhodnutie, ktorým nie je potvrdené vymenovanie úradníka v skúšobnej dobe.

42. Súdny dvor Európskych spoločenstiev bude mať právomoc po vyčerpaní možností konania v rámci ECB rozhodnúť každý spor medzi ECB a jej zamestnancom alebo bývalým zamestnancom, na ktorého sa uplatňujú tieto podmienky zamestnávania.

Táto právomoc sa obmedzuje na preskúmanie zákonnosti opatrenia alebo rozhodnutia, okrem sporu finančného charakteru, kde Súdny dvor má úplnú právomoc." [*neoficiálny preklad*]

4 Na základe článku 12.3 štatútov ESCB Rada guvernérov prijala roku 1999 Rokovací poriadok ECB (Ú. v. ES L 125, s. 34, oprava Ú. v. ES L 273, 2000, s. 40, ďalej len „rokovací poriadok"). Článok 21 tohto poriadku, nazvaný „Podmienky zamestnávania", stanovuje:

„21.1. Pracovné vzťahy medzi ECB a jej zamestnancami sú definované v podmienkach zamestnávania a v predpisoch uplatniteľných na zamestnancov.

21.2. Rada guvernérov, na základe návrhu Výkonnej rady schvaľuje a mení podmienky zamestnávania. Generálna rada je konzultovaná v súlade s konaním upraveným v tomto rokovacom poriadku.

21.3. Podmienky zamestnávania sa uplatňujú na základe predpisov uplatniteľných na zamestnancov, ktoré prijíma a mení Výkonná rada.

21.4. Nové podmienky zamestnávania alebo nové predpisy uplatniteľné na zamestnancov sa prijmú po porade so zástupcami zamestnancov. Ich stanovisko sa predkladá Rade guvernérov alebo Výkonnej rade." [*neoficiálny preklad*]

5 Na základe článku 21.3 rokovacieho poriadku ECB a článku 9 písm. a) podmienok zamestnávania Výkonná rada ECB prijala „European Central Bank Staff Rules" (ďalej len „predpisy uplatniteľné na zamestnancov"), ktoré okrem iného stanovujú:

„2.1. Skúšobná doba

Článok 10 písm. b) podmienok zamestnávania sa uplatňuje takto:

2.1.1. Menovacie dekréty ustanovujú trojmesačnú skúšobnú dobu s výnimkou prípadu, že Výkonná rada od skúšobnej doby upustí. Vo výnimočných prípadoch môže Výkonná rada stanoviť skúšobnú dobu presahujúcu tri mesiace v súlade s bodom 2.1.2 písm. a) nižšie.

...

2.1.2. Ak počas skúšobnej doby dotknutá osoba nemôže vykonávať svoju funkciu po dobu dlhšiu ako jeden mesiac z dôvodu choroby, nehody, materskej dovolenky alebo vo výnimočných prípadoch z dôvodu osobitnej dovolenky, Výkonná rada môže dĺžku skúšobnej doby primerane predĺžiť.

Okrem toho môže Výkonná rada vo výnimočných prípadoch:

a) predĺžiť skúšobnú dobu až do celkovej dĺžky 12 mesiacov, alebo

b) predĺžiť skúšobnú dobu až do celkovej dĺžky 12 mesiacov s tým, že dotknutá osoba bude pridelená do inej funkcie.

2.1.3. Počas skúšobnej doby môže Výkonná rada zmluvu vypovedať s jednomesačnou výpovednou lehotou v prípade odbornej nespôsobilosti alebo nedostatkov dotknutej osoby." [*neoficiálny preklad*]

6 Rozhodnutím ECB/1999/7 (1999/811/ES) z 12. októbra 1999 ECB prijala na základe článkov 8 a 24 svojho rokovacieho poriadku Rokovací poriadok Výkonnej rady ECB (Ú. v. ES L 314, s. 34).

7 V odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že „je potrebné vytvoriť... režim prenesenia právomocí, pričom... sa zachováva zásada spoločnej zodpovednosti Výkonnej rady". [*neoficiálny preklad*]

8 Toto rozhodnutie okrem iného stanovuje:

„Prvý článok

Doplňujúci charakter tohto rozhodnutia

Toto rozhodnutie dopĺňa Rokovací poriadok Európskej centrálnej banky. Pojmy použité v tomto rozhodnutí majú rovnaký význam ako v Rokovacom poriadku Európskej centrálnej banky.

...

Článok 5

Prenesenie právomoci

1. Výkonná rada môže poveriť jedného alebo viacerých členov, aby v jej mene a pod jej dohľadom prijali jasne vymedzené riadiace alebo administratívne opatrenia, vrátane opatrení v rámci prípravy rozhodnutia, ktoré majú neskôr spoločne prijať členovia Výkonnej rady, a opatrení, ktorými sa vykonávajú konečné rozhodnutia prijaté Výkonnou radou.

2. Výkonná rada môže takisto požiadať jedného alebo viacerých zo svojich členov, aby so súhlasom prezidenta prijali i) konečné znenie opatrenia vymedzeného v článku 5 ods. 1 pod podmienkou, že podstata takéhoto opatrenia bola už v rámci diskusie určená, a/alebo ii) konečné rozhodnutia v prípade, že takéto prenesenie právomoci sa týka obmedzených a jasne určených výkonných právomocí, ktorých výkon podlieha prísnemu preskúmavaniu vzhľadom na objektívne kritériá stanovené Výkonnou radou.

3. Prenesenie právomoci a rozhodnutia prijaté v súlade s článkom 5 ods. 1 a 2 sa zaznamenávajú v zápisnici zo zasadnutia Výkonnej rady.

4. Takto prenesené právomoci možno ďalej preniesť iba v prípade, že v rozhodnutí o poverení k tomu oprávňuje osobitné ustanovenie.

..." [*neoficiálny preklad*]

Skutkové okolnosti

9 ECB uverejnila 10. marca 2000 oznámenie o voľnom mieste bezpečnostného pracovníka, ktorého povinnosti spočívajú najmä v strážení prístupov do budovy ECB a v bezpečnostnej kontrole návštevníkov pri vstupe do budovy.

10 Menovacím dekrétom z 20. júna 2000 bol odvolateľ prijatý na toto miesto s nástupom do zamestnania od 1. júla 2000. V tomto menovacom dekréte bolo uvedené, že jeho pracovná zmluva sa spravuje ustanoveniami podmienok zamestnávania a predpismi uplatniteľnými na zamestnancov a že podlieha trojmesačnej skúšobnej dobe.

11 V priebehu pohovoru, ktorý sa uskutočnil 21. augusta 2000, informoval hierarchický nadriadený odvolateľa, že jeho výkon práce nezodpovedá požiadavkám predmetnej funkcie.

12 Uvedená kvalita výkonu práce bola tiež predmetom pohovoru, ktorý sa uskutočnil 1. septembra 2000 medzi odvolateľom, jeho hierarchickým nadriadeným a ďalšími dvoma spolupracovníkmi, vrátane koordinátora bezpečnosti v ECB.

13 Odvolateľ dostal 8. septembra 2000 kópiu internej správy, podľa ktorej koordinátor bezpečnosti v ECB požiadal hierarchického nadriadeného odvolateľa, aby mu predĺžil skúšobnú dobu. V tejto správe sa uvádza, že táto dodatočná skúšobná doba je nevyhnutná z dôvodu nedostatočného odborného výkonu odvolateľa a mala by mu umožniť zúčastniť sa na doplňujúcom školení o jeho hlavných povinnostiach

a o bezpečnostnom systéme ECB. Podľa tejto správy odvolateľ prejavil vôľu zúčastniť sa na tomto školení a potvrdil súhlas s predĺžením skúšobnej doby do 31. decembra 2000. Odvolateľ písomne potvrdil na tejto správe, že sa s ňou oboznámil.

14 ECB listom z 18. septembra 2000 doručila odvolateľovi rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby do 31. decembra 2000 (ďalej len „rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby"). Odvolateľovi bolo oznámené, že rozhodnutie o potvrdení jeho menovania závisí od úrovne jeho odborného pracovného výkonu v priebehu predĺženej skúšobnej doby.

15 Listom z 29. novembra 2000 doručeným odvolateľovi v ten istý deň a podpísaným generálnym riaditeľom správy a personálu a vedúcim sekcie personálneho rozvoja, bol odvolateľ informovaný o rozhodnutí Výkonnej rady vypovedať jeho pracovnú zmluvu k 31. decembru 2000 (ďalej len „rozhodnutie o výpovedi"). Toto rozhodnutie bolo zdôvodnené skutočnosťou, že počas predĺženej skúšobnej doby sa odborný pracovný výkon odvolateľa nezlepšil tak, aby boli splnené minimálne požiadavky nevyhnutné pre toto miesto. Odvolateľove nedostatky sa týkali najmä používania bezpečnostného systému ECB a dodržiavania správnych a organizačných predpisov a pravidiel práce.

Konanie pred Súdom prvého stupňa

16 Žalobou podanou na Súd prvého stupňa 12. decembra 2000 sa odvolateľ domáhal najmä zrušenia rozhodnutia o výpovedi (vec T-373/00).

17 Okrem toho odvolateľ podal tri ďalšie žaloby smerujúce predovšetkým:

— k zrušeniu rozhodnutia prezidenta ECB, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti rozhodnutiu o predĺžení skúšobnej doby (vec T-27/01),

— k určeniu, že prezident ECB sa nezákonne nevyjadril k jeho žiadosti o preskúmanie rozhodnutia o výpovedi (vec T-56/01), a

— k zrušeniu rozhodnutia prezidenta ECB, ktorým bola zamietnutá sťažnosť odvolateľa proti rozhodnutiu o výpovedi (vec T-69/01).

18 Uznesením z 15. januára 2002 boli všetky tieto žaloby spojené na spoločné konanie na účely ústnej časti konania. Napadnutým rozsudkom Súd prvého stupňa spojil tieto žaloby na spoločné konanie na účely vyhlásenia rozsudku a rozhodol o zamietnutí žaloby vo veci T-373/00 a vyslovil, že nie je potrebné rozhodnúť vo veciach T-27/01, T-56/01 a T-69/01.

19 Tým istým rozsudkom Súd prvého stupňa rozhodol, že vo veci T-373/00 každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a že vo veciach T-27/01, T-56/01 a T-69/01 odvolateľ znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť tretinu trov konania ECB.

Napadnutý rozsudok

20 Súd prvého stupňa pri posudzovaní zamietnutia žaloby vo veci T-373/00 rozhodol po prvé, že námietka nezákonnosti, ktorú vzniesol odvolateľ, týkajúca sa pravidiel prenesenia právomoci prijatých ECB v oblasti správy zamestnancov, nie je dôvodná. K tomuto bodu uviedol tieto dôvody:

„43 Podľa žalobcu predpisy uplatniteľné na zamestnancov nemajú právny základ. Podľa neho sa týkajú podmienok uplatniteľných na zamestnancov ECB, a teda mali byť prijaté na základe článku 36.1 štatútov ESCB Radou guvernérov na návrh Výkonnej rady, a nie Výkonnou radou, ktorá na ich prijatie nebola oprávnená.

44 V tejto súvislosti stačí uviesť, že vo veci, o ktorej sa rozhodlo rozsudkom X/ECB [rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. októbra 2001, X/ECB, T-333/99, Zb. VS s. I-A-199 a II-921; Zb. s. II-3021]..., Súd prvého stupňa rozhodol o tej istej námietke nezákonnosti, akú vzniesol žalobca v prejednávanej veci. V bodoch 96 až 109 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa v podstate rozhodol, že žalobcom tvrdená nezákonnosť predpisov uplatniteľných na zamestnancov neexistuje, najmä keďže v článku 21.3 rokovacieho poriadku ECB Rada guvernérov preniesla právomoc Výkonnú radu, aby stanovila požiadavky vykonania podmienok zamestnávania, čiže aby stanovila predpisy uplatniteľné na zamestnancov".

21 Po druhé Súd prvého stupňa rozhodol, že žalobný dôvod uvádzaný odvolateľom, založený na porušení tak podmienok zamestnávania a predpisov uplatniteľných na zamestnancov, ako aj zásady proporcionality, tiež nie je dôvodný.

22 Súd prvého stupňa na úvod poznamenal, že tento dôvod sa delí na dve časti, a síce na spochybnenie na strane jednej rozhodnutia o predĺžení skúšobnej doby a na strane druhej rozhodnutia o výpovedi. Potom preskúmal každé z tvrdení uvedené v týchto dvoch častiach.

23 Po prvé, Súd prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku usúdil, že rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby bolo prijaté v súlade s formálnymi náležitosťami uplatniteľnými v tejto veci. Po druhé, v bodoch 51 a 52 tohto rozsudku rozhodol, že ECB bola oprávnená predĺžiť túto skúšobnú dobu. Po tretie v bodoch 56 a 57 toho istého rozsudku uviedol, že ECB mohla platne usúdiť, že ide o výnimočný prípad v zmysle článku 2.1.2 druhého odseku predpisov uplatniteľných na zamestnancov, ktorý jej umožňuje predĺžiť skúšobnú dobu žalobcu. V súvislosti s rozhodnutím o výpovedi Súd prvého stupňa po prvé v bodoch 65 a 66 napadnutého rozsudku pripomenul, že odvolateľ bol oboznámený s nedostatkami, ktoré sa mu vytýkali vo vzťahu k jeho odborným vedomostiam a pracovnému výkonu. Po druhé Súd prvého stupňa v bode 73 tohto rozsudku poznamenal, že nič neumožňuje Súdu prvého stupňa usúdiť, že žalobca nemal možnosť pracovať v priebehu skúšobnej doby v normálnych podmienkach. Po tretie v bode 81 toho istého rozsudku uviedol, že nemožno tvrdiť, že ECB pri skončení pracovnej zmluvy s odvolateľom porušila jeho práva.

24 Na záver rozhodnutie o tom, že odvolateľ znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť tretinu trov konania ECB vo veciach T-27/01, T-56/01 a T-69/01, Súd prvého stupňa zdôvodnil takto:

„99 Súd prvého stupňa sa domnieva, v rozpore s tvrdením žalobcu, že z článku 41 písm. (iii) podmienok zamestnávania jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia o predĺžení skúšobnej doby a o výpovedi v priebehu skúšobnej doby nemôžu byť predmetom ani žiadosti o predsporové preskúmanie a ani sťažnosti.

V skutočnosti predmetom týchto dvoch rozhodnutí je ‚nepotvrdenie vymenovania zamestnanca, ktorý je v skúšobnej dobe' v zmysle tohto ustanovenia.

100 Takže podanie žalôb vo veciach T-27/01 a T-69/01 spôsobilo žalovanej úmyselne zavinené trovy.

101 Čo sa týka veci T-56/01 podanej do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. marca 2001 je potrebné uviesť, že žalobca podal túto žalobu pre nečinnosť, pretože žalovaná neodpovedala na jeho sťažnosť z 5. februára 2000, aj keď na jednej strane podľa článku 8.2.1 služobného poriadku táto žiadosť bola implicitne zamietnutá rozhodnutím vydaným mesiac po podaní sťažnosti a na druhej strane prezident ECB zamietol sťažnosť žalobcu 12. marca 2001.

102 Z týchto dôvodov bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či má byť žaloba odmietnutá ako neprípustná, pretože chýbala výzva pred podaním žaloby pre nečinnosť, je preukázané, že žalobca v čase podania žaloby vo veci T-56/01 alebo niekoľko dní potom vedel, že žalovaná sa vyjadrila v zmysle článku 232 druhého odseku ES. Napriek tomu neurobil potrebné opatrenia, aby táto žaloba nespôsobila žalovanej úmyselne zavinené trovy.

103 Z týchto dôvodov je potrebné nie zaviazať žalovanú na náhradu trov konania žalobcu, ale rozhodnúť tak, že žalobca nahradí jednu tretinu trov žalovanej vo veciach T-27/01, T-56/01 a T-69/01."

Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

25 Odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok a rozhodnutia ECB o predĺžení skúšobnej doby a o výpovedi,

— zaviazal ECB zaplatiť mu po 31. decembri 2000 jeho základný plat vo výške 32 304 eur ročne, zvýšený o prídavky a iné príspevky k platu stanovené v podmienkach zamestnávania,

— zaviazal ECB na náhradu trov konania.

26 ECB navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania.

O odvolaní

27 Na podporu svojich návrhov odvolateľ uvádza tri dôvody.

O prvom dôvode vzťahujúcom sa na pravidlá v oblasti prenesenia právomoci

Argumentácia účastníkov konania

28 V tomto dôvode odvolateľ v podstate uvádza, že Súd prvého stupňa sa tým, že v bodoch 43 a 44 napadnutého rozsudku zamietol námietku nezákonnosti týkajúcu sa článku 2.1.2 druhého odseku a článku 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov, dopustil právnych omylov. Svoj dôvod zakladá výlučne na nasledujúcich tvrdeniach.

29 Odvolateľ po prvé uvádza, že z článku 36.1 štatútov ESCB vyplýva, že Výkonná rada ECB nemá právomoc prijať úpravu uplatniteľnú na zamestnancov, a že túto právomoc má Rada guvernérov.

30 Po druhé, podľa odvolateľa článok 12.3 štatútov ESCB neoprávňuje Radu guvernérov preniesť právomoci na Výkonnú radu v oblasti správy zamestnancov.

31 V tejto súvislosti dodáva, že ak by Rada guvernérov bola oprávnená preniesť právomoc prijať úpravu uplatniteľnú na zamestnancov na Výkonnú radu, mala by to urobiť výslovne. Súd prvého stupňa však nepreskúmal toto tvrdenie, ale len predpokladal existenciu implicitného prenesenia právomoci podľa článku 21.3 rokovacieho poriadku.

32 Odvolateľ tiež usudzuje, že Súd prvého stupňa podal nesprávny výklad judikatúry týkajúcej sa článku 110 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok") vzťahujúceho sa na prenesenie právomoci v oblasti verejnej služby Spoločenstva tým, že v bode 44 napadnutého rozsudku uviedol, že Rada guvernérov bola oprávnená preniesť na Výkonnú radu právomoc stanoviť predpisy uplatniteľné na zamestnancov. Na záver odvolateľ poznamenáva, že tento rozsudok porušuje „zásadu inštitucionálnej rovnováhy", keďže Súd prvého stupňa potvrdil prenesenie rozhodovacej právomoci na iné orgány, než aké stanovuje primárne právo.

33 Po tretie, odvolateľ usudzuje, že prijatím článkov 2.1.2 a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov Výkonná rada porušila článok 21.3 rokovacieho poriadku, keďže sa neobmedzila na prijatie vykonávacích predpisov podmienok zamestnávania, ale prijala samostatné predpisy. Tento článok 2.1.2 umožňuje jednostranné predĺženie skúšobnej doby, ktoré ide nad rámec pôsobnosti článku 10 písm. b) podmienok zamestnávania.

34 V tejto súvislosti odvolateľ dodáva, že uvedený článok 2.1.3 upravuje dôvod výpovede v priebehu skúšobnej doby spojený s odbornou nespôsobilosťou alebo nedostatkami dotknutej osoby, ktorý sa líši od dôvodu uvedeného v článku 11 písm. a), i) podmienok zamestnávania.

35 ECB tvrdí, že všetky úvahy uvedené odvolateľom v rámci prvého a druhého tvrdenia nie sú ani relevantné, ani dôvodné. Podčiarkuje, že podľa judikatúry vzťahujúcej sa na uplatnenie článku 110 služobného poriadku majú inštitúcie právo prijať všeobecné vykonávacie predpisy s výhradou, že nebude zúžená pôsobnosť služobného poriadku. Okrem toho udelenie Radou guvernérov niektorých právomocí Výkonnej rade je v súlade so zásadou inštitucionálnej rovnováhy.

36 ECB poznamenáva, že odvolateľ neuvádza, ktorú časť napadnutého rozsudku spochybňuje svojím tretím tvrdením. V každom prípade však jeho argumentácia nie je dôvodná. Články 2.1.2 druhý odsek a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov predstavujú vykonávacie ustanovenia článku 10 písm. b) podmienok zamestnávania, ktoré sú súčasťou pracovnej zmluvy. Okrem toho sa článok 11 podmienok zamestnávania neuplatňuje v priebehu skúšobnej doby.

Posúdenie Súdnym dvorom

37 Odvolateľ sa svojím prvým dôvodom v podstate snaží preukázať, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že systém prenesenia právomoci týkajúci sa oblasti zamestnancov ECB a vykonávanie tejto právomoci dotknutými orgánmi je v súlade s právom.

38 V tejto súvislosti je potrebné na úvod poznamenať, že Rade guvernérov bola na základe článkov 12.3 a 36.1 protokolu o štatútoch ESCB zverená normatívna

právomoc prijať na jednej strane rokovací poriadok, ktorý určí vnútornú organizáciu ECB a jej orgánov s rozhodovacími právomocami, a na druhej strane predpisy uplatniteľné na zamestnancov ECB.

39 Je potrebné podčiarknuť, že takto ohraničené organizačné a správne právomoci zodpovedajú právomociam zvereným iným inštitúciám, úradom a agentúram zriadeným na základe primárneho práva (pozri napríklad v prípade Európskej komisie článok 218 druhý odsek ES).

40 V súlade s už citovanými ustanoveniami o splnomocnení Rada guvernérov prijala podmienky zamestnávania ECB. Tieto stanovujú splnomocnenie pre Výkonnú radu upresniť prostredníctvom predpisov uplatniteľných na zamestnancov všeobecné podmienky uplatňovania týchto podmienok zamestnávania.

41 Čo sa týka súladu systému prenesenia právomoci s právom Spoločenstva, je potrebné pripomenúť, ako to vyplýva z rozsudku Súdneho dvora z 13. júna 1958 (Meroni/Vysoký úrad, 9/56, Zb. s. 9, 42 a 43), že právomoc, ktorá je zverená inštitúcii zahŕňa právo preniesť niektoré z právomocí v súlade s požiadavkami Zmluvy a podľa podmienok, ktoré táto inštitúcia stanoví.

42 V tejto súvislosti je potrebné upresniť, že ak sa úvaha Súdneho dvora v už citovanom rozsudku Meroni/Vysoký úrad týkala prenesenia právomoci v rámci uskutočňovania

niektorých finančných mechanizmov na organizácie založené podľa súkromného práva, ktoré majú vlastnú právnu spôsobilosť, o to viac je inštitúcia, úrad alebo agentúra Spoločenstva oprávnená stanoviť určitý celok organizačných opatrení a opatrení týkajúcich sa prenesenia právomoci na svoje vlastné rozhodovacie orgány v oblasti správy svojich zamestnancov. Ako rozhodol Súdny dvor v bode 34 svojho rozsudku zo 14. októbra 2004 (Pflugradt/ECB, C-409/02 P, Zb. s. I-9873), úrad alebo agentúra Spoločenstva plniaca úlohy všeobecného záujmu je oprávnená upraviť vo svojom poriadku ustanovenia, ktoré sa uplatňujú na jej zamestnancov.

43 Čo sa týka podmienok, ktoré treba splniť pri prenesení právomoci, je potrebné pripomenúť, ako to uviedol Súdny dvor v už citovanom rozsudku Meroni/Vysoký úrad (pozri s. 40 až 44 a 46 a 47), najprv, že ten, kto prenáša právomoci, nemôže preniesť iné právomoci ako tie, ktoré sám má. Ďalej, že výkon právomocí zverených poverenej osobe musí podliehať rovnakým podmienkam, ako keby ich vykonával priamo poverovateľ, najmä čo sa týka požiadaviek súvisiacich s odôvodnením a uverejnením. A na záver, že aj keď je poverovateľ oprávnený preniesť právomoc, musí o prenesení výslovne rozhodnúť a toto prenesenie sa môže týkať iba presne určených vykonávacích právomocí.

44 Čo sa týka prenesenia právomoci uskutočneného v rámci ECB v oblasti týkajúcej sa zamestnancov a po zohľadnení tvrdení uvedených odvolateľom na podporu jeho prvého dôvodu, je potrebné uviesť, že ustanovenia prijaté ECB v spomenutej oblasti a rozsah prenesenia právomoci uskutočneného v tejto súvislosti sú v úplnom súlade s podmienkami uvedenými v už citovanom rozsudku Meroni/Vysoký úrad, (pozri bod 41 tohto rozsudku).

45 Vo vzťahu k presnosti požadovanej pri prenesení právomoci je potrebné poznamenať, že Rada guvernérov, ktorá je oprávnená prijať úpravu uplatniteľnú na zamestnancov, a najmä podmienky zamestnávania, výslovne stanovila v článku 21.3 svojho rokovacieho poriadku, že prináleží Výkonnej rade prijať, meniť a dopĺňať vykonávacie predpisy spomínaných podmienok zamestnávania.

46 Za týchto okolností nemôže byť tvrdenie odvolateľa založené na nesprávnom uplatnení Súdom prvého stupňa judikatúry týkajúcej sa článku 110 služobného poriadku prijaté. Ako to vyplýva z bodu 37 už citovaného rozsudku Pflugradt/ECB, pri výkone právomocí zameraných na uskutočnenie všeobecných vykonávajúcich opatrení v oblasti týkajúcej sa zamestnancov, výkon právomocí riadiacich orgánov ECB nie je rozdielny od výkonu právomocí riadiacich orgánov iných inštitúcií, úradov a agentúr Spoločenstva vo svojich vzťahoch so zamestnancami. V tejto súvislosti a vo vzťahu k „zásade inštitucionálnej rovnováhy" stačí pripomenúť, že uvedená zásada sa má uplatniť iba na vzťahy medzi inštitúciami, úradmi a agentúrami Spoločenstva (pozri najmä rozsudok z 22. mája 1990, Parlament/Rada, C-70/88, Zb. s. I-2041, body 21 až 23).

47 Čo sa týka tvrdenia založeného na porušení Výkonnou radou vykonávacích právomocí zverených Radou guvernérov, je potrebné poznamenať, že články 2.1.2 a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov prijaté Výkonnou radou stanovujú určitý počet okolností, ktoré môžu nastať v priebehu skúšobnej doby. Tieto ustanovenia umožňujú predovšetkým jednak predĺžiť skúšobnú dobu, jednak skončiť pracovnú zmluvu v priebehu skúšobnej doby.

48 V tejto súvislosti treba poznamenať, že články 2.1.2 a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov neprekračujú rozsah vykonávacích právomocí zverených Výkonnej rade článkom 21.3 rokovacieho poriadku. V rozpore s argumentáciou odvolateľa neporušujú uvedené ustanovenia článok 10 písm. b) podmienok zamestnávania, ktorý stanovuje, že Výkonná rada môže v súlade s predpismi uplatniteľnými na zamestnancov stanoviť skúšobnú dobu. Sporné ustanovenia neprekračujú ani rámec určený článkom 11 písm. a), i) podmienok zamestnávania vo vzťahu k okolnostiam, keď ECB môže skončiť zmluvy uzatvorené so svojimi zamestnancami.

49 Ako správne zdôrazňuje generálny advokát v bode 39 svojich návrhov, keďže je Výkonná rada oprávnená v súlade s článkom 10 písm. b) podmienok zamestnávania prijať podmienky skúšobnej doby, neprekročila v tejto oblasti rozsah svojich právomocí tým, že stanovila možnosť skončiť zmluvu v prípade „odbornej nespôsobilosti alebo nedostatkov" v priebehu skúšobnej doby, počas ktorej je venovaná zvláštna pozornosť pracovnému výkonu uvedeného zamestnanca.

50 Je potrebné dodať, ako pripomína Súd prvého stupňa v bode 52 napadnutého rozsudku, že ak Výkonná rada môže skončiť zmluvu v priebehu skúšobnej doby, potom nevyhnutne má aj právomoc jednostranne predĺžiť uvedenú skúšobnú dobu.

51 Z uvedeného vyplýva, že systém prenesenia právomoci týkajúci sa oblasti zamestnancov ECB a vykonávanie tejto právomoci orgánmi ECB je v súlade s právom.

52 Súd prvého stupňa teda správne rozhodol, že ustanovenia prijaté ECB v tejto súvislosti nie sú nezákonné. Prvý dôvod teda nie je dôvodný.

O druhom dôvode týkajúcom sa článkov 2.1.2 a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov

53 Subsidiárne, v prípade, ak by Súdny dvor prijal zákonnosť článkov 2.1.2 a 2.1.3 predpisov uplatniteľných na zamestnancov, odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol v bodoch 46 až 83 napadnutého rozsudku, že rozhodnutia o predĺžení skúšobnej doby odvolateľa a o jeho výpovedi sú v súlade s podmienkami zamestnávania a s predpismi uplatniteľnými na zamestnancov. Tento dôvod obsahuje päť častí.

O prvej časti

— Argumentácia účastníkov konania

54 V prvej časti odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku neuznal, že rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby bolo prijaté v rozpore s článkom 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov. V skutočnosti právomoc predĺžiť skúšobnú dobu prináleží výlučne Výkonnej rade a nemôže byť prenesená na viceprezidenta ECB.

55 ECB k tomuto bodu uvádza, že nielenže žiadne ustanovenie nezakazuje Výkonnej rade rozdeliť úlohy medzi jej členov, ale naopak, jej rokovací poriadok výslovne stanovuje takéto splnomocnenia.

— Posúdenie Súdnym dvorom

56 Je najprv potrebné pripomenúť, ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku, že Výkonná rada rozhodnutím zo 16. marca 1999 splnomocnila viceprezidenta ECB, aby prijímal rozhodnutia o predĺžení skúšobnej doby nových zamestnancov.

57 Čo sa týka platnosti splnomocnenia, je potrebné poznamenať, ako správne uvádza generálny advokát v bodoch 48 až 54 svojich návrhov, že inštitúcie, úrady a agentúry Spoločenstva majú vnútorné organizačné právomoci v tom zmysle, že kolektívne orgány môžu splnomocniť jedného alebo viacerých svojich členov prijímaním individuálnych rozhodnutí v oblasti správy zamestnancov, ak táto oblasť už bola všeobecne upravená spomenutým kolektívnym orgánom.

58 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že inštitúcie, úrady alebo agentúry Spoločenstva disponujú rozsiahlou diskrečnou právomocou, pokiaľ ide o jej organizačnú štruktúru v závislosti od úloh, ktoré sú im zverené (pozri najmä rozsudky z 10. júla 2003, Komisia/EIB, C-15/00, Zb. s. I-7281, bod 67, a Pflugradt/ECB, už citovaný, bod 43).

59 Súdny dvor predovšetkým rozhodol (pozri najmä rozsudok z 23. septembra 1986, AKZO Chemie/Komisia, 5/85, Zb. s. 2585, body 35 až 37), že Komisia môže bez toho, aby tým bola dotknutá zásada kolektívneho rozhodovania, ktorou sa riadi jej fungovanie, splnomocniť svojich členov na to, aby prijímali určité rozhodnutia v jej mene. Nie je cieľom tohto systému splnomocnenia obrať Komisiu o jej rozhodovaciu právomoc, keďže rozhodnutia prijaté jej členom sú prijímané v mene Komisie, ktorá je za ne plne zodpovedná. Súdny dvor pri svojom posudzovaní vychádzal z nevyhnutnosti zabezpečiť schopnosť fungovania rozhodovacieho orgánu, ktorá predstavuje zásadu vlastnú každému inštitucionálnemu systému.

60 Táto judikatúra týkajúca sa systému splnomocnenia uplatňovaného v rámci Komisie sa dá úplne aplikovať na prejednávanú vec, keďže následkom sporného systému splnomocnenia nie je obratie Výkonnej rady o jej rozhodovaciu právomoc a keďže rozhodnutia o predĺžení skúšobnej doby a o výpovedi prijaté viceprezidentom ECB sú prijímané v mene Výkonnej rady, ktorá je za ne plne zodpovedná. Sporné splnomocnenie sa v skutočnosti obmedzuje na vydávanie individuálnych rozhodnutí týkajúcich sa predĺženia skúšobnej doby nového zamestnanca a v žiadnom prípade sa netýka všeobecných otázok.

61 Za týchto okolností je potrebné vyvodiť záver, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že viceprezident ECB mohol v súlade s právom vydať rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby odvolateľa.

62 Prvá časť druhého dôvodu teda nemôže byť prijatá.

O druhej časti

— Argumentácia účastníkov konania

63 V druhej časti svojho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 56 a nasledujúcich napadnutého rozsudku nesprávne posúdil nejasnú povahu kritérií uplatnenia článku 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov, keďže tieto ustanovenia umožňujú prijímať svojvoľné opatrenia, ktoré sú nezlučiteľné s „pravidlami vyššej právnej sily práva Spoločenstva". V skutočnosti pochybovanie o spôsobilosti zamestnanca v priebehu skúšobnej doby nepredstavuje „výnimočný prípad" v zmysle spomínaného článku 2.1.2. Odvolateľ dodáva, že Súd prvého stupňa neuznal, že toto ustanovenie je v rozpore s článkom 9 písm. a) druhou vetou podmienok zamestnávania, pretože je nespôsobilé upresniť jeho spôsob uplatnenia.

64 ECB usudzuje, že toto tvrdenie nie je dôvodné, keďže existencia určitej rozhodovacej právomoci nemôže automaticky viesť k prijímaniu svojvoľných rozhodnutí.

— Posúdenie Súdnym dvorom

65 Na úvod je potrebné poznamenať, že použitie výrazu „výnimočný prípad" v článku 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov odráža vôľu predmetného orgánu, teda Výkonnej rady, ponechať si právo posúdiť podľa skutkových a individuálnych okolností prípadu, keď je žiaduce predĺženie skúšobnej doby nového zamestnanca.

66 Ako správne zdôrazňuje generálny advokát v bode 57 svojich návrhov, takto prijaté rozhodnutia podliehajú súdnej kontrole. Okrem toho, možnosť predĺžiť skúšobnú dobu nemôže byť a priori považovaná za negatívne opatrenie pre dotknutú osobu, keďže umožňuje prijať opatrenia smerujúce k zlepšeniu pracovných vzťahov a tým ich udržať.

67 Je teda potrebné vyvodiť záver, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že rozhodnutie o predĺžení skúšobnej doby bolo prijaté v súlade s právom.

68 Druhá časť dôvodu teda nemôže byť prijatá.

O tretej časti

— Argumentácia účastníkov konania

69 V tretej časti svojho dôvodu odvolateľ spochybňuje posúdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého existencia pochybností o odbornej spôsobilosti zamestnanca môže predstavovať „výnimočný prípad" podľa článku 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov.

70 ECB uvádza, že výraz „výnimočný prípad" uvedený v článku 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov v žiadnom prípade neznamená, že inštitúcia nemusí odôvodniť rozhodnutia prijaté v tejto oblasti. Keďže Súd prvého stupňa skonštatoval, že uvedený výraz vyžaduje, aby existovali objektívne podmienky, vyslovil kritérium, ktoré je prekážkou prijatia svojvoľného rozhodnutia.

— Posúdenie Súdnym dvorom

71 Je potrebné pripomenúť, ako je uvedené v bode 58 tohto rozsudku, že ECB má širokú diskrečnú právomoc vo vzťahu k riadeniu svojich zamestnancov tak, aby mohla naplniť úlohu verejného záujmu, ktorá jej prináleží.

72 Z uvedeného vyplýva, že najmä v priebehu skúšobnej doby sa musí inštitúcia, úrad alebo agentúra Spoločenstva ubezpečiť, že dotknutá osoba spĺňa všetky osobné a odborné podmienky pre miesto, na ktorom bola zamestnaná, a pre splnenie úloh, ktoré k tomuto miestu prináležia. V tejto súvislosti môže predĺženie skúšobnej doby predstavovať primerané opatrenie na tieto účely.

73 Súd prvého stupňa sa teda nedopustil právneho omylu, keď usúdil, že existencia pochybností o spôsobilosti nového zamestnanca môže predstavovať „výnimočný prípad" podľa článku 2.1.2 predpisov uplatniteľných na zamestnancov odôvodňujúci predĺženie skúšobnej doby.

74 Tretia časť dôvodu teda musí byť zamietnutá.

O štvrtej časti

— Argumentácia účastníkov konania

75 V štvrtej časti odvolateľ namieta posúdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého skúšobná doba bola predĺžená z dôvodu pochybností o jeho odbornej spôsobilosti.

V tejto súvislosti Súd prvého stupňa vychádzal z nepresných skutočností, keďže porušil zásadu dôkazného bremena a nezohľadnil vyhlásenia ECB, podľa ktorých predĺženie skúšobnej doby vyplynulo z jej vlastných pochybení, keďže opomenula predvídať väčšie pracovné zaťaženie mimo letných prázdnin.

76 ECB usudzuje, že táto časť druhého žalobného dôvodu je neprípustná, keďže smeruje k spochybneniu záveru Súdu prvého stupňa, podľa ktorého skúšobná doba bola predĺžená z dôvodu pochybností o jeho odbornej spôsobilosti plniť si svoje úlohy. Predovšetkým uvádza, že cieľom predĺženia skúšobnej doby bolo dať odvolateľovi možnosť lepšie sa prispôsobiť pracovným podmienkam a osvojiť si požiadavky služby v ECB.

— Posúdenie Súdnym dvorom

77 Je potrebné poznamenať, že touto časťou svojho dôvodu sa snaží odvolateľ spochybniť určitý počet posúdení uskutočnených Súdom prvého stupňa.

78 Je potrebné podčiarknuť, ako správne pripomína generálny advokát v bodoch 67 a 68 svojich návrhov, že podľa ustálenej judikatúry (pozri napríklad rozsudok z 8. mája 2003, T. Port/Komisia, C-122/01 P, Zb. s. I-4261, bod 27) Súdny dvor nemá právomoc vysloviť sa k skutočnostiam a v zásade ani nemôže preskúmavať dôkazy, ktoré Súd prvého stupňa považoval za preukazujúce tieto skutočnosti. Keďže tieto

dôkazy boli získané v súlade s právom a boli rešpektované všeobecné zásady práva a procesné pravidlá v oblasti dôkazných prostriedkov, prináleží iba Súdu prvého stupňa posúdiť dôkaznú silu prvkov, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie teda nepredstavuje s výhradou skreslenia týchto prvkov právnu otázku predloženú na preskúmanie Súdnym dvorom.

79 V tejto súvislosti a ako to upresnil generálny advokát v bode 69 svojich návrhov, keďže odvolateľ nepreukázal a ani vážne netvrdil, že Súd prvého stupňa skreslil skutkové a dôkazné prvky, ktoré mu predložil, posúdenie Súdom prvého stupňa týkajúce sa prostriedkov určených na zabezpečenie školení pre nových zamestnancov predstavuje posúdenie skutkových a dôkazných prvkov, ktoré nemôže byť spochybnené v rámci tohto odvolania.

80 Za týchto okolností musí byť štvrtá časť dôvodu považovaná za neprípustnú.

O piatej časti

— Argumentácia účastníkov konania

81 V piatej časti odvolateľ poznamenáva, že v rozpore s rozhodnutím Súdu prvého stupňa v bodoch 70 až 73 napadnutého rozsudku nemal možnosť pracovať v priebehu skúšobnej doby v normálnych podmienkach.

82 ECB uvádza, že táto časť dôvodu je tiež neprípustná, keďže sa snaží spochybniť záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého skúšobná doba odvolateľa prebehla v normálnych podmienkach.

— Posúdenie Súdnym dvorom

83 V tejto súvislosti stačí uviesť, že svojím tvrdením odvolateľ smeruje k spochybneniu skutkového záveru uskutočneného Súdom prvého stupňa.

84 Súd prvého stupňa v bode 73 napadnutého rozsudku uviedol, že „nič neumožňuje... usúdiť, že žalobca nemal možnosť pracovať v priebehu skúšobnej doby v normálnych podmienkach".

85 Za týchto okolností a so zreteľom na úvahy uvedené v bode 78 tohto rozsudku, keďže odvolateľ nenamietal skreslenie dôkazov, piata časť dôvodu musí byť zamietnutá ako neprípustná.

O treťom dôvode týkajúcom sa trov konania

Argumentácia účastníkov konania

86 Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok je v bodoch 99 až 103 postihnutý právnou vadou, keďže zaväzuje odvolateľa nahradiť časť trov konania vo veciach T-27/01

a T-69/01. Usudzuje, že Súd prvého stupňa podal nesprávny výklad článku 87 ods. 3 druhého pododseku svojho rokovacieho poriadku, keď rozhodol, že tieto žaloby boli podané bez závažného dôvodu. Čo sa týka žaloby vo veci T-56/01, odvolateľ vysvetľuje, že tejto žalobe predchádzalo pochybenie ECB.

87 ECB usudzuje, že tento dôvod je ako celok neprípustný podľa článku 51 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

88 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 51 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora „odvolaním nemožno napadnúť len rozhodnutie o výške trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich nahradiť." Navyše Súdny dvor rozhodol, že v prípade, ak sa ostatné dôvody odvolania zamietnu, návrhy týkajúce sa domnelej nezákonnosti rozhodnutia Súdu prvého stupňa o trovách konania musia byť odmietnuté ako neprípustné podľa tohto ustanovenia (pozri rozsudky z 12. júla 2001, Komisia a Francúzsko/TF1, C-302/99 P a C-308/99 P, Zb. s. I-5603, bod 31, ako aj z 30. septembra 2003, Freistaat Sachsen a i./Komisia, C-57/00 P a C-61/00 P, Zb. s. I 9975, bod 124).

89 Keďže všetky iné dôvody odvolania musia byť zamietnuté, posledný dôvod smerujúci proti rozhodnutiu Súdu prvého stupňa o trovách konania musí byť vyhlásený za neprípustný.

90 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že odvolanie odvolateľa musí byť zamietnuté.

O trovách

91 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku, uplatniteľného na základe ustanovenia článku 118 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 70 tohto rokovacieho poriadku v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami inštitúcie samé znášajú svoje vlastné trovy konania. Na základe článku 122 druhého odseku tohto rokovacieho poriadku sa však tento článok 70 nevzťahuje na odvolanie podané úradníkom alebo iným zamestnancom inštitúcie proti tejto inštitúcii. Keďže ECB navrhla zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Pán Tralli je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy